

wyrok po sprostowaniu

Sygn. akt VIII U 3016/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia (del.) Anna Capik-Pater
Protokolant	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2019 r. w Gliwicach

sprawy z odwołania G. A. (1) z udziałem M. A.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania G. A. (1) z udziałem M. A.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 21 kwietnia 2017 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej M. A. prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury G. A. (1) w oparciu o art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz ubezpieczonej kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) sędzia (del.) Anna Capik-Pater

Sygn. akt VIII U 3016/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2017 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił G. A. (1) prawa do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury w myśl art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się niższy niż 250%.

G. A. (1) nie zgodził się z powyższą decyzją. Wniósł odwołanie, w którym domagał się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do spornego świadczenia. Wskazał, że nie może ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w latach

minionych przepisów pozwalających na nieprzechowywanie dokumentów dotyczących uzyskiwanych zarobków i wynikających z tego składek na ubezpieczenie społeczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o jego oddalenie.

Wobec śmierci G. A. (1), w jego miejsce do toczącego się postępowania wstąpiła jego żona M. A., która domagała się przeliczenia podstawy wymiaru emerytury zmarłego męża, zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

G. A. (2) nabył prawo do emerytury górniczej od dnia (...) r.

W dniu 17 marca 2017 r. złożył wniosek, w którym domagał się przeliczenia emerytury, zgodnie z art. 110a ustawy emerytalnej. Do wniosku dołączył druk Rp-7 za okres pracy w KWK (...) od 1972 r. do 1986 r.

Decyzją z dnia 21 kwietnia 2017 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do spornego świadczenia, albowiem nowo ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się niższy niż 250 % i wyniósł jedynie 220,25%.

Od powyższej decyzji G. A. (2) wniósł odwołanie, które zainicjowało niniejsze postępowanie.

G. A. (1) zmarł w dniu (...)r.

W dniu 16 listopada 2018 r. żona G. A. (1) zgłosiła swój udział w postępowaniu.

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2018 r. tutejszy Sąd zawiesił postępowanie w sprawie zgodnie z art. 174 §1 pkt 1 kpc (pkt 1) i podjął postępowanie z udziałem ubezpieczonej M. A. (pkt 2).

Ustalając wysokość emerytury G. A. (1), Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego Z. T., któremu zlecił ponowne ustalenie wysokości emerytury G. A. (2) na podstawie art. 110 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przy zastosowaniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w najkorzystniejszej wersji przy uczynieniu zadość art. 110 a, po uprzednim odtworzeniu wynagrodzeń ubezpieczonego za nieudokumentowane okresy na podstawie: akt osobowo-płacowych znajdujących się w aktach sprawy, przy uwzględnieniu obowiązujących w tych okresach przepisów płacowych, w tym układów zbiorowych oraz na podstawie akt organu rentowego stanowiących część składową niniejszych akt, jak też dodatkowo przy uwzględnieniu faktu, że ubezpieczony brał udział w akcjach ratowniczych w dniach jak w zaświadczeniu na k. 60 -61 mając na uwadze treść Zarządzenia nr 283 Ministra Górnictwa Węglowego z dnia 6 listopada 1956r. (k. 80-84).

G. A. (2) pracował w KWK (...) w K. od 1 października 1959 r. do 31 grudnia 1987 r., z tym że:

- od 1 października 1959 r. do 30 grudnia 1960 r., od 19 stycznia 1961 r. do 4 września 1961 r., od 13 października 1963 r. do 19 czerwca 1964 r., od 20 czerwca 1964 r. do 31 stycznia 1971r. jako robotnik dołowy pod ziemią;

- od 1 lutego 1971 r. do 31 lipca 1972 r. jako młodszy górnik pod ziemią;

- od 1 sierpnia 1972 r. do 31 grudnia 1987 r. jako górnik pod ziemią;

- od 16 stycznia 1989 r. do 31 stycznia 1989 r. jako stróż, konserwator na 1/2 etatu;

- od 1 czerwca 1989 r. do 31 stycznia 1990 r. jako konserwator na 1/2 etatu;

- od 1 lutego 1990 r. do 30 październik 1993 r. jako konserwator - ratownik wodny na 3/4 etatu na powierzchni;

(...) SA nie posiada dokumentacji płacowej G. A. (2) poprzedzającej 1972 r.

W okresie nieudokumentowanym tj. w latach 1963-1971 na wynagrodzenie G. A. (2) składały się następujące składniki: wynagrodzenie, zasadnicze, Karta Górnika, deputat węglowy. W obliczeniach uwzględniono również udział G. A. (2) w akcjach ratowniczych, a także wynagrodzenie z Kart Zasiłkowych.

W wyliczeniach płaca zasadnicza liczona jest jako iloraz dziennej stawki zaszeregowania i ilości dni pracy.

Wynagrodzenie z tytułu Karty Górnika - w badanym okresie do 31 grudnia 1971 r. ustalone zostało na podstawie Uchwały Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1949 roku w sprawie szczególnych przywilejów dla górników w górnictwie węglowym "Monitor Polski nr A-100 poz. 1175" oraz biorąc pod uwagę par. 14 załącznika nr 1 do ZUP z 1 kwietnia 1957 r. Z dokumentacji zawartej w aktach osobowych wynika, że odwołujący pracował w przodkach,

Z kolei deputat węglowy za cały badany okres został obliczony zgodnie ze stawkami obowiązującymi w danym okresie. Biegły w wyliczanych wynagrodzeniach ujął wartość wypłacanego ekwiwalentu węglowego w ilości 8 ton/rok zgodnie z art. 21 Zbiorowego Układu Pracy dla pracowników fizycznych i umysłowych zatrudnionych w zakładach pracy Ministerstwa Górnictwa i Energetyki obowiązujący od 1 kwietnia 1957 roku. Cena za 1 tonę węgla deputatowego w 1963r. 441.44 zł, w okresie 1964-1970 roku - 500zł a od 1971 roku - 550zł.

W badanym okresie od 1963 do 1971 podstawy wymiaru składek nie stanowiły wypłaty z funduszu zakładowego (indywidualne nagrody roczne tzw. trzynastki). Z uwagi na powyższe wynagrodzenia tzw. trzynastki nie zostały ujęte w wyliczeniach i kwotach stanowiących podstawę wymiaru składek.

Do obliczeń uwzględniono jedynie pewne wynagrodzenia, czyli takie, jakie bezwzględnie wynikają z przepisów branżowych i układów zbiorowych pracy. Tym samym nie wliczono do wynagrodzeń, ze względu na brak dokumentów potwierdzających w aktach sprawy, aktach ZUS i przesłanych aktach osobowych, innych dodatków do płacy, takich jak, np.: premie, dodatek za pracę w nadgodzinach, dodatek za pracę w niedziele i święta oraz w porze nocnej i inne dodatki, do których odwołujący się mógł być uprawniony ale nie ma dokumentów potwierdzających czy faktycznie G. A. (1) otrzymywał takie wynagrodzenie i w jakich wysokościach.

Zgodnie z zaświadczeniem nr (...) z dnia (...) G. A. (1) pełnił dyżury w jednostce ratownictwa oraz brał udział w akcjach ratowniczych w podanych jak poniżej okresach:

Rok	Akcja ratownicza	Ilość dniówek
1963	14.08.1964r. - 15.08.1964r.	2
1964	25.01.1965r. - 31.01.1965 r 14.09.1965r. - 02.10.1965 r.	19
1968	10.03.1968r. - 20.03.1968 r. 18.09.1968r. - 18.09. 1968 r. 28.02.1968r. - 06.03.1968 r. 15.05.1968r. - 22.05.1968 r. 31.07.1968 r. - 07.08.1968 r.	43

	18.09.1968r. - 25.09.1968 r.	
1969	10.08.1969 r.- 10.08.1969 r. 30.11.1969 r.- 30.11.1969 r.	2
1970	21.01.1970 r.- 28.01,1970 r. 8.04 1970 r. - 15.04.1970 r. 25.11.1970 r. - 02.12.1970 r.	24
1971	28.03.1971r. - 30.03. (...)	3

Zgodnie z Zarządzeniem nr 283 Ministra Górnictwa Węglowego z dnia 6 listopada 1956r. ratownicy delegowani na pogotowie ratownicze w (...) otrzymywali za każdy dzień średni zarobek za dniówkę z ostatniego miesiąca, powiększony o 50%, jednak nie mniej niż 105,- zł (zgodnie z § 3 zarządzenia) a od grudnia 1968r. stawka 120,- zł co stanowi stawka podstawowa 80,- zł powiększona o 50% tj. o 40,- zł. Natomiast za udział w akcjach ratowniczych o przeciwpożarowych nie mniej niż 105,- zł (zgodnie z § 9 zarządzenia). Ustalenie wynagrodzenia zasadniczego za czas pełnienia pogotowia oraz udziału w akcjach liczono wg stawki 105 zł/dniówkę a od grudnia 1968r. tylko za czas pełnienia pogotowia w (...) wg stawki 120,- zł/dniówkę.

Wynagrodzenie G. A. (1) w okresie nieudokumentowanym kształtowało się następująco:

Rok	Płaca zasadnicza	Karta Górnika	Deputat węglowy	Wynagrodzenie z Karty Zasiłkowej	SUMA
1963	3 935,50	0	735,73	0	4 671,23
1964	18 410	1 841	4 000	0	24 251
1965	19 695	2 121,50	4 000	0	25 816,50
1966	18 240	2 736	4 000	17 407,19	42 383,19
1967	18 240	2 736	4 000	26 760,88	51 736,88
1968	21 517	3 393,65	4 000	14 967,24	43 877,90
1969	29 234	5 846,80	4 000	20 697,34	59 778,14

1970	30 144	6 515,20	4 000	25 078,60	65 737,80
1971	33 898,60	6 779,72	4 400	19 833	64 911,21

Stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy (w %) za lata od 1963 do 1986 kształtuje się następująco:

Lp.	za rok kalendarzowy	zarobki-dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (w zł)	kwota rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego za rok kalendarzowy (w zł)	stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy (w %)
1	1963	4 671,23	21 156,00	22,08
2	1964	24 251,00	21 792,00	111,28
3	1965	25 816,50	22 404,00	115,23
4	1966	42 383,19	23 208,00	182,62
5	1967	51 736,88	24 192,00	213,86
6	1968	43 877,90	25 272,00	173,62
7	1969	59 778,14	26 088,00	229,14
8	1970	65 737,80	26 820,00	245,11
9	1971	64 911,21	28 296,00	229,40
10	1972	58 537,00	30 108,00	194,42
11	1973	98 116,00	33 576,00	292,22
12	1974	101 285,00	38 220,00	265,01
13	1975	128 374,00	46 956,00	273,39

14	1976	126 545,00	51 372,00	246,33
15	1977	143 608,00	55 152,00	260,39
16	1978	141 120,00	58 644,00	240,64
17	1979	147 721,00	63 924,00	231,09
18	1980	212 140,00	72 480,00	292,69
19	1981	269 802,00	92 268,00	292,41
20	1982	447 696,00	139 572,00	320,76
21	1983	537 693,00	173 700,00	309,55
22	1984	521 081,00	202 056,00	257,89
23	1985	720 898,00	240 060,00	300,30
24	1986	1 015 570,00	289 140,00	351,24

Wynagrodzenie ubezpieczonego z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia z uwzględnieniem wynagrodzenia po nabyciu uprawnień emerytalnych. w stosunku do średniego wynagrodzenia w kraju kształtuje się następująco:

Lp.	za rok kalendarzowy	zarobki-dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne (w zł)	kwota rocznego przeciętnego wynagrodzenia ogłaszanego za rok kalendarzowy (w zł)	stosunek podstawy wymiaru składek do przeciętnego wynagrodzenia za rok kalendarzowy (w %)
1	1966	42 383,19	23 208,00	182,62
2	1967	51 736,88	24 192,00	213,86
3	1969	59 778,14	26 088,00	229,14

4	1970	65 737,80	26 820,00	245,11
5	1971	64 911,21	28 296,00	229,40
6	1972	58 537,00	30 108,00	194,42
7	1973	98 116,00	33 576,00	292,22
8	1974	101 285,00	38 220,00	265,01
9	1975	128 374,00	46 956,00	273,39
10	1976	126 545,00	51 372,00	246,33
11	1977	143 608,00	55 152,00	260,39
12	1978	141 120,00	58 644,00	240,64
13	1979	147 721,00	63 924,00	231,09
14	1980	212 140,00	72 480,00	292,69
15	1981	269 802,00	92 268,00	292,41
16	1982	447 696,00	139 572,00	320,76
17	1983	537 693,00	173 700,00	309,55
18	1984	521 081,00	202 056,00	257,89
19	1985	720 898,00	240 060,00	300,30
20	1986	1 015 570,00	289 140,00	351,24
SUMA WSKAŹNIKÓW	5 228,46 %			

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury	261,42 %	
---	-----------------	--

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach organu rentowego, aktach osobowych ubezpieczonego; zeznań ubezpieczonego złożonych na rozprawie w dniu 6 września 2017 r. (k.16); opinii głównej sporządzonej przez biegłego sądowego Z. T. z dnia 25 stycznia 2018 r. (k.21-51) wraz z opinią uzupełniającą z dnia 30 kwietnia 2019 r. (k.116-126) ; zaświadczenia (...) KWK (...) z dnia 30 października 2017 r. (k.60-61).

Sąd częściowo podzielił obliczenia dokonane przez biegłego sądowego Z. T. w opinii uzupełniającej. Ustosunkowując się do ww. opinii organ rentowy słusznie podniósł, że biegły dopuścił się błędów rachunkowych przy odtwarzaniu wynagrodzenia G. A. (1) w latach 1966-1971, podnosząc iż w tym okresie G. A. (1) otrzymywał wyższe wynagrodzenie niż przyjął to biegły. Zarzut ten bez wątpienia zasługuje na uwzględnienie. Niezależnie od powyższego, biegły słusznie uwzględnił do otrzymywanego przez G. A. (1) wynagrodzenia takie składniki jak wynagrodzenie zasadnicze, Karta Górnika, deputat węglowy. Prawidłowo uwzględnił również akcje ratunkowe wykonywane przez G. A. (1) oraz otrzymywane przez niego wynagrodzenie z Kart Zasiłkowych. Do wynagrodzenia za okres nieudokumentowany 1963-1971 uwzględniono tylko te składniki, co do których nie ma wątpliwości, że G. A. (1) je otrzymywał. Inne składniki nie zostały uwzględnione w obliczeniach, bowiem nie ma dowodów na to, że G. A. (1) je otrzymywał. Niemniej jednak wystarczyło to do ustalenia, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury G. A. (1) okazał się wyższy niż wymagane przepisami 250%. Wskazać również należy, że ww. wskaźnik byłby wyższy niż 250% również w przypadku, gdyby Sąd nie podzielił zarzutów organu rentowego do opinii uzupełniającej i przyjął za prawidłowe poczynione przez biegłego ustalenia.

Poza ww. zarzutem sprowadzającym się do błędów rachunkowych, organ rentowy nie wniósł innych zarzutów do opinii uzupełniającej biegłego.

W konsekwencji, Sąd uznał, że zgromadzone dowody są kompletne i pozwalają na czynienie na ich podstawie ustaleń co do stanu faktycznego, a następnie na rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługiwało na uwzględnienie. Zaskarżona decyzja okazała się nieprawidłowa.

W rozpoznawanej sprawie kwestia sporna sprowadzała się do ustalenia, czy G. A. (2) spełnia warunki do przeliczenia emerytury górniczej na podstawie art.110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2017.1383 j.t.).

W tym miejscu wskazać należy, że w związku ze śmiercią G. A. (1), stroną postępowania została jego żona- M. A., która podtrzymała stanowisko zmarłego męża.

Zgodnie z powołanym przepisem wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art.15, z uwzględnieniem art.110 ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia:

- z kolejnych 10 lat kalendarzowych przypadających w ostatnich 20 latach kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie emerytury od przeliczonej podstawy,

- dowolnie wybranych przez emeryta 20 lat kalendarzowych, w których podlegał ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia o ponowne ustalenie wysokości emerytury, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art.15 ust.5, jest wyższy niż 250%.

Ustalenie wysokości emerytury w sposób wskazany powyżej może nastąpić tylko raz.

Szczegółowe zasady postępowania w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe określa rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011r.

w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U. z 2011r. nr 237, poz. 1412). Rozporządzenie to w § 21 pkt 1 przewiduje, iż środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Powyższy przepis zakłada istnienie optymalnych warunków, tj. wymaga, by zachowała się dokumentacja płacowa pracodawcy. Natomiast w sytuacji, gdy nie zachowała się stosowna dokumentacja płacowa, wysokość zarobków może być ustalona na podstawie dokumentacji zastępczej z akt osobowych pracownika (np. umów o pracę, angaży, wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej oraz innych pism dotyczących zatrudnienia, które zawierają informacje o wynagrodzeniu), a także zeznań świadków.

W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia, co do środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty określone w § 21 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r., sygn. akt II UKN 186/97, OSNP 1998/11/342, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006r., sygn. akt I UK 115/06, OSNP 2007/17-18/257). Niemniej jednak zarobki za poszczególne lata muszą być wykazane w sposób niebudzący wątpliwości, w ściśle określonej kwotowo wysokości. Nie jest natomiast możliwe przeliczenie wysokości emerytury w oparciu o hipotetyczne lub uśrednione wysokości zarobków. Zatem – jak już to wskazano wcześniej - kwestia pobieranego wynagrodzenia musi zostać udowodniona w sposób bezwzględny.

Na podstawie opinii uzupełniającej sporządzonej przez biegłego sądowego Z. T. oraz własnych obliczeń, Sąd ostatecznie wyliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury G. A. (1) w najkorzystniejszym wariantcie, tj. z 20 najkorzystniejszym lat wybranych z całego okresu zatrudnienia ubezpieczonego, z uwzględnieniem zarobków po przyznaniu świadczenia emerytalnego. Przy odtwarzaniu wynagrodzenia za okres nieudokumentowany 1963-1971 do obliczeń uwzględniono tylko te składniki wynagrodzenia, co do których nie ma wątpliwości, że G. A. (1) je otrzymywał, tj. wynagrodzenie zasadnicze, Kartę Górnika, deputat węglowy. Uwzględniono również akcje ratownicze, w których brał udział oraz wynagrodzenie z Kart Zasiłkowych. Z uwagi na brak dowodów, nie uwzględniono innych składników. Ostatecznie, po uwzględnieniu zarzutów organu rentowego, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się jeszcze wyższy niż ustalił to biegły i wyniósł 261,42%. Został on ustalony na podstawie lat 1966-1967, 1969-1986.

Na marginesie zaznaczyć należy, że nawet jeżeli Sąd nie uwzględniłby zarzutów organu rentowego do opinii uzupełniającej, to wskaźnik wysokości podstawy wymiaru również byłby wyższy niż 250%.

W związku z powyższym, skoro wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy niż 250%, to ubezpieczonemu przysługuje prawo do ponownego przeliczenia pobieranej przez niego emerytury z zastosowaniem art.110a ustawy, to jest z uwzględnieniem podstawy wymiaru wyliczonej na nowo zgodnie z art.15 ustawy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego i orzekł jak w pkt 1 wyroku.

Nieprawomocnym postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 3 września 2019 r., sprostowano omyłkę pisarską w pkt 1 wyroku w ten sposób, że po słowach „przyznaje ubezpieczonej M. A. prawo do przeliczenia podstawy wymiaru emerytury” dopisano (...).

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.) w brzmieniu obowiązującym do 12 października 2017 r., zasądając od organu rentowego, jako od strony przegrywającej proces na rzecz ubezpieczonej kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) sędzia (del.) Anna Capik-Pater